

Sygnatura akt X Ga 496/14

POSTANOWIENIE

P., dnia 22 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Ryszard Trzebnny

Sędziowie SSO Jolanta Wątrowska

SSO Renata Norkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Mirosława Klimowicz

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 r., w P.,

na rozprawie

sprawy wszczętej z urzędu

przy uczestnictwie: 1. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., 2. (...) spółki akcyjnej w K.

o przyjęcie dokumentów do akt

na skutek apelacji uczestnika postępowania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

od postanowienia Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 27 czerwca 2014 r. sygn. akt PO. IX. Ns-Rej. KRS (...),

oddala apelację.

SSO Jolanta Wątrowska SSO Ryszard Trzebnny SSO Renata Norkiewicz

Sygn. akt X Ga 496/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 27 czerwca 2014r., sąd rejestrowy przyjął do akt rejestrowych zawiadomienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim K. D. o zajęciu udziałów w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. W., należących do wspólnika (...) Spółki Akcyjnej w K. W.. Uzasadniając powyższe orzeczenie podał, że 24 lutego 2014 roku do Sądu Rejonowego wpłynęło zawiadomienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim (KM 153/14) o zajęciu udziałów w spółce (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. należących do wspólnika (...) spółka akcyjna w K..

Postanowieniem z 3 marca 2014 roku referendarz sądowy powołując się na art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym[dalej w uzasadnieniu KRS] przyjął powyższy dokument do akt. To postanowienie skargą z 14 marca 2014 roku zaskarżyła w całości (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. Zarzuciła naruszenie przepisu art. 9 ust. 2 ustawy o KRS, albowiem przyjęty do akt rejestrowych dokument, nie powinien zostać do akt rejestrowych przyjęty z uwagi na fakt, że spółka (...) spółka akcyjna nie jest już (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, a w konsekwencji dokument ów winien zostać zwrócony. Wskazała, że 31 stycznia 2014 roku została zawarta pomiędzy (...) spółka akcyjna, a M. C. (1) umowa sprzedaży wszystkich 51 udziałów

posiadanych przez (...) spółka akcyjna w kapitale zakładowym (...) spółki z o.o. Umowa sprzedaży miała charakter warunkowy z uwagi na prawo pierwokupu zbywanych udziałów przysługujące pozostałym wspólnikom (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Skarżąca podała, że pozostali wspólnicy zrzekli się prawa pierwokupu. (...) spółka akcyjna przestała zatem być wspólnikiem (...) spółka z o.o. już z początkiem roku 2014. Sprzedaż udziałów spółki (...) spółka akcyjna nie została jeszcze zgłoszona do Krajowego Rejestru Sądowego z uwagi na fakt, że udziały te podlegają i najprawdopodobniej będą podlegały dalszej odsprzedaży. Do skargi zostały załączone: warunkowa umowa sprzedaży z 31 stycznia 2014 roku, warunkowa umowa sprzedaży z 27 lutego 2014 roku, oświadczenia D. K. o rezygnacji z prawa pierwokupu z dnia 31 stycznia 2014 roku i z dnia 27 lutego 2014 roku, oświadczenia P. W. o rezygnacji z prawa pierwokupu z dnia 31 stycznia 2014 roku i z dnia 27 lutego 2014 roku,

Zgodnie z przepisem art. 398²² § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. na orzeczenie referendarza sądowego kończące postępowanie w sprawie, jak również na orzeczenia, o których mowa w art. 394 § 1 pkt 1, 2, 4, 42 i 5-9. przysługuje skarga, chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej. Skargę rozpoznaje sąd, w którym wydano zaskarżone orzeczenie. Stosownie do § 2 cytowanego przepisu w razie wniesienia skargi orzeczenie referendarza sądowego traci moc, zaś zgodnie z § 3 sąd rozpoznaje sprawę jako sąd pierwszej instancji, chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż stosownie do treści przepisu art. 9 ust. 2 ustawy o KRS jeżeli przepis szczególny nakazuje zgłoszenie określonych danych sądowi rejestrowemu lub wpisanie ich do rejestru, a dane te nie podlegają według przepisów ustawy wpisowi do określonego działu rejestru, dokumenty zawierające te dane składa się do akt rejestrowych. Zgodnie z art. 911³ k.p.c. zajmując udział wspólnika w spółce handlowej (...) komornik powiadomi o zajęciu spółkę oraz zgłosi ten sądowi rejestrowemu. W uchwale z 9 marca 2007 roku (sygn. akt III CZP 7/07) Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż: „Dokonane przez komornika na podstawie art. 911³ k.p.c. zgłoszenie zajęcia udziałów wspólnika podlega badaniu przez sąd rejestrowy, orzekający o złożeniu dokumentu zgłoszenia do akt rejestrowych, w zakresie obejmującym zgodność danych zawartych w zgłoszeniu z treścią wpisów w rejestrze”.

Konsekwencją przyjęcia powyższego stanowiska jest konieczność zbadania przez sąd czy udziały, których zajęcie zgłosił komornik zawiadomieniem z 19 lutego 2014 roku w rzeczywistości przysługiwały w chwili zajęcia dłużnikowi tj. (...) spółka akcyjna w K.. Zgodnie z przepisem art. 910 § 2 k.p.c. prawo jest zajęte z chwilą doręczenia zawiadomienia osobie, która z mocy zajętego prawa jest obciążona obowiązkiem wobec dłużnika. Jednakże jeżeli zawiadomienie o zajęciu zostało doręczone dłużnikowi wcześniej, skutki zajęcia powstają wobec dłużnika z chwilą doręczenia mu zawiadomienia o zajęciu. Przepis ten znajduje zastosowanie do zajęcia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

Zawiadomienie komornika o zajęciu udziałów i wszczęciu egzekucji datowane jest na 19 lutego 2014 roku. Zawiadomienie to doręczone zostało w dniu 24 lutego 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jako osobie, która z mocy zajętego prawa jest obciążona obowiązkiem wobec dłużnika. Wynika z tego, że zajęcie udziałów nie mogło być dokonane skutecznie przed tą datą. Natomiast umowa zbycia udziałów została zawarta pomiędzy M. C. (1), a dłużnikiem przeciwko, któremu komornik prowadził egzekucję - (...) spółka akcyjna w K., w dniu 31 stycznia 2014 roku. Należało mieć jednak na uwadze, że umowa ta miała charakter warunkowy. Zgodnie z § 3 ust. 1 tej umowy nabycie wszystkich 51 udziałów należących do (...) spółka akcyjna w K. przez M. C. (1) następuje pod warunkiem nieskorzystania przez pozostałych wspólników z prawa pierwokupu w trybie określonym w § 9 umowy spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. § 9 ust. 5 umowy spółki przewiduje, że w razie zbycia udziałów przez wspólnika pozostałym wspólnikom przysługuje prawo pierwokupu w rozmiarze proporcjonalnym do posiadanych udziałów. Wspólnicy mogą skorzystać z prawa pierwokupu w ciągu 1 miesiąca od powiadomienia ich listem poleconym o sprzedaży udziałów. Treść uprawnienia określonego w § 9 pkt 5-9 umowy spółki odpowiada kodeksowemu prawu pierwokupu.

Jak wynika z ostatniej złożonej do akt rejestrowych listy wspólników (k. 484) wspólnikami (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na dzień 31 stycznia 2013 roku byli: (...) spółka akcyjna w K. (posiadająca 51 udziałów), M. C. (1) (posiadająca 31 udziałów), P. W. (posiadający 10 udziałów), D. K. (posiadająca 4 udziały), P. F. (posiadający 4

udziały). Z załączonych do skargi dokumentów wynika, że oświadczenia, iż nie korzystają z prawa pierwokupu złożyli z dniem 31 stycznia 2014 roku D. K. i P. W.. Oświadczenia takiego nie złożył jednak wspólnik P. F.. W konsekwencji miesięczny termin na złożenie przez niego oświadczenia o wykonaniu prawa pierwokupu zbywanych udziałów znacznie biec dla niego od doręczenia mu listem poleconym zawiadomienia o sprzedaży udziałów przez (...) spółka akcyjna w K. na rzecz M. C. (1). Zauważyć należy, że skarżąca nie dołączyła do wniosku żadnych dokumentów wskazujących w jakiej dacie został zawiadomiony o sprzedaży P. F.. Również zobowiązany z prawa pierwokupu - uczestnik postępowania (...) spółka akcyjna nie wykazał, pomimo wezwania z dnia 11 kwietnia 2014 roku, doręczonego w dniu 25 kwietnia 2014 roku czy i w jakiej dacie zawiadomił wspólnika (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością P. F., uprawnionego z prawa pierwokupu, o treści umowy sprzedaży udziałów zawartej w dniu 31 stycznia 2014 roku z M. C. (2). W konsekwencji należało uznać, że nawet jeśli przyjąć, że zbycie udziałów nastąpiło, to miało miejsce już po zajęciu tych udziałów przez komornika. Wymaga podkreślenia, że w wypadku, gdyby zobowiązany nie zawiadomił P. F. o sprzedaży udziałów to termin na skorzystanie przez niego z prawa pierwokupu nie zaczął biec, a skutki sprzedaży udziałów nie powstaną.

Odnosząc się do treści załączonej do wniosku warunkowej umowy sprzedaży z dnia 27 lutego 2014 roku z której wynika, że część nabytych przez M. C. (1) udziałów zostało przez nią następnie zbytych w dniu 27 lutego 2014 roku na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji w P., wskazać należy, że nawet, gdyby przyjąć, że nastąpiły skutki prawne tej umowy wobec niewykonania przez pozostałych wspólników prawa pierwokupu (co nie jest pewne wobec niezłożenia przez P. F. żadnego oświadczenia w tym przedmiocie i braku dowodu na zawiadomienie go listem poleconym o sprzedaży), to nie będzie miała ona żadnego wpływu na toczącą się egzekucję z tych udziałów, wobec zajęcia ich przed zbyciem przez (...) spółka akcyjna w K. na rzecz M. C. (1).

Konkludując skarżąca nie wykazała, by na dzień zawiadomienia przez komornika o dokonaniu zajęcia udziałów przysługujących (...) spółka akcyjna w K., spółce tej udziały już nie przysługiwały, ze względu na ich wcześniejsze zbycie na rzecz M. C. (1). W konsekwencji należało przyjąć zgłoszenie komornika o zajęciu do akt rejestrowych.

Nadto sąd rejestrowy wskazał, że skarżąca nie zgłosiła nowej listy wspólników do sądu rejestrowego i nie wniosła o ujawnienie zmian wspólników w rejestrze. Zgodnie zaś ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z 8 marca 2007 roku (sygn. akt III CZP 7/07) badanie zgodności danych w zgłoszeniu komornika o zajęciu udziałów z rzeczywistym stanem rzeczy sąd rejestrowy powinien prowadzić w szczególności pod kątem zgodności danych zawartych w zgłoszeniu z danymi zawartymi w rejestrze. Odmowa przyjęcia zawiadomienia o zajęciu udziałów wspólnika powinna nastąpić przede wszystkim, gdy między danymi zawartymi w zawiadomieniu a danymi zawartymi w rejestrze zachodzi tego rodzaju sprzeczność, że w świetle danych z rejestru osoba, której zajęto udziały niewątpliwie nie jest już wspólnikiem. W sytuacji, gdy spółka nie złożyła nowej listy wspólników do akt rejestrowych i zmiana ta wobec tego nie mogła zostać ujawniona w rejestrze, a sama umowa zbycia udziałów przez wspólnika nie wywarła skutku na dzień zajęcia, nie ma podstaw do odmowy przyjęcia zawiadomienia komornika o dokonanych zajęciach tych udziałów.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła (...) spółka z o.o., zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1/ naruszenie art. 9 ust. 2 ustawy z 20 sierpnia 1997 roku o KRS w zw. z art. 911 § 3 k.p.c., które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a polegające na ich wadliwym zastosowaniu i przyjęciu, że zawiadomienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim K. D. z 19 lutego 2014 roku (sygn. akt: KM153/14) o zajęciu udziałów należących do spółki (...) S.A. winno zostać przyjęte do akt rejestrowych spółki (...) sp. z o.o., gdy tymczasem spółka (...) S.A. już z dniem 3 lutego 2014 roku, tj. przed datą doręczenia ww. zawiadomienia do spółki (...) sp. z o.o., przestała być (...) sp. z o.o., co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że nie zachodziły podstawy do zastosowania ww. przepisów i przyjęcia ww. zawiadomienia do akt rejestrowych spółki (...) sp. z o.o.;

2/ naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, polegające na:

naruszeniu przepisów art. 231 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wadliwe przyjęcie, że sprzedaż udziałów posiadanych przez spółkę (...) S.A. w kapitale zakładowym spółki (...) sp. z o.o. nie została

skutecznie dokonana przed datą 19 lutego 2014 roku, gdy tymczasem wniosek przeciwny winien zostać wyprowadzony z dokumentów załączonych przez spółkę (...) sp.z o.o. do skargi na orzeczenie Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu datowanej na dzień 14 marca 2014 roku oraz treści owej skargi;

3/ naruszeniu przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., polegające na pobieżnym i niezgodnym z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, dokonaniu przez Sąd Rejonowy oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia przez sąd I instancji ustaleń w sprawie sprzecznych ze stanem faktycznym oraz sprzecznych z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie

4/ naruszeniu przepisów art. 515 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., poprzez zaniechanie zażądania przez Sąd Rejonowy od P. F. złożenia wyjaśnień na piśmie co do okoliczności związanych z realizacją prawa pierwokupu udziałów w spółce (...) sp. z o.o. sprzedawanych przez spółkę (...).A; skierowanie przez rzeczony sąd żądania w ww. zakresie było w świetle treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia (w tym powołania się w uzasadnieniu przez sąd I instancji na brak informacji co do realizacji przez P. F. prawa pierwokupu udziałów w spółce (...) sp. z o.o. sprzedawanych przez spółkę (...) S.A.] obiektywnie uzasadnione i konieczne.

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniosła o:

przeprowadzenie, z powołaniem na normę przepisu art. 381 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., dowodu z dokumentów załączonych do niniejszej apelacji, na okoliczności wskazane w jej uzasadnieniu;

a następnie: zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez odmowę przyjęcia do akt rejestrowych spółki (...) sp. z o.o. dokumentu w postaci zawiadomienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim z dnia 19 lutego 2014 roku o zajęciu udziałów spółki (...) S.A. (sygn. akt: KM 153/14);

zasądzenie na rzecz spółki (...) sp. z o.o. od spółki (...) S.A. zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem niniejszej apelacji, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w tymże postępowaniu, wedle norm przepisanych.

W ocenie apelującej stwierdzić należy, że przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia doszło do naruszenia przepisów art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o KRS w zw. z art. 911³ k.p.c. oraz szeregu innych przepisów postępowania, które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik sprawy.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że spółka (...) S.A. przestała być (...) sp. z o.o. już z dniem 3 lutego 2014 roku. W tej bowiem dacie doszło do zawarcia umowy sprzedaży wszystkich 51 udziałów w spółce (...) sp. z o.o., przysługujących spółce (...) S.A., na rzecz M. C. (1) (wspólnika (...) sp. z o.o.) - przy czym o ile umowa sprzedaży udziałów datowana jest na dzień 31 stycznia 2014 roku i w tej dacie podpis notarialnie poświadczony pod umowę złożyła pani M. C. (1), o tyle notarialnie poświadczony podpis pod ww. umową został złożony przez członka zarządu spółki (...) S.A. w dniu 3 lutego 2014 roku. Wszyscy pozostali (...) sp. z o.o., tj. P. W. oraz D. K., uprawnieni z tytułu prawa pierwokupu udziałów sprzedawanych przez spółkę (...) S.A., złożyli już w dniu 31 stycznia 2014 roku oświadczenie o rezygnacji z przysługującego im prawa pierwokupu udziałów w kapitale zakładowym spółki (...) sp. z o.o., sprzedawanych przez spółkę (...) S.A. Rzeczone udziały spółki (...) S.A. zostały zatem skutecznie sprzedane na rzecz M. C. (1) już w dacie 3 lutego 2014 roku (dokumenty stwierdzające sprzedaż ww. udziałów wraz z oświadczeniami ww. wspólników o rezygnacji z prawa pierwokupu zostały załączone przez spółkę (...) sp. z o.o. do ww. skargi z dnia 14 marca 2014 roku).

Uzupełniająco wskazała, że wedle stanu na dzień 3 lutego 2014 roku (przed zawarciem ww. umowy sprzedaży udziałów), udziały w spółce (...) sp. z o.o. przysługiwały następującym osobom: M. C. (1) w ilości 31 udziałów; (...) S.A. w ilości 51 udziałów; D. K. w ilości 4 udziałów; P. W. w ilości 14 udziałów.

Dnia 26 września 2013 roku doszło bowiem do sprzedaży wszystkich (tj. 4) udziałów w kapitale zakładowym spółki (...) sp. z o.o. należących do wspólnika P. F., na rzecz innego (...) sp. z o.o. P. W.. Umowa ta została zawarta skutecznie i jest ważna; ówcześni (...) sp. z O.o., tj. spółka (...) S.A., M. C. (1) i D. K., rzekli się przysługującego im prawa pierwokupu

udziałów sprzedawanych przez wspólnika P. F.. Nie było zatem potrzeby, aby P. F. składał oświadczenie o rezygnacji z prawa pierwokupu udziałów sprzedawanych przez spółkę (...) S.A. na rzecz M. C. (1) na mocy ww. umowy datowanej na dzień 31 stycznia 2014 roku; w dacie 3 lutego 2014 roku nie był on już bowiem (...) sp. z o.o.

Przyjąć zatem należy, że w dacie, w jakiej ww. zawiadomienie z 19 lutego 2014 roku, zostało doręczone do spółki (...) sp. z o.o., spółka (...) S.A. nie była już wspólnikiem (udziałowcem) (...) sp. z o.o.

Dowody: uwierzytelniona kopia umowy sprzedaży udziałów z dnia 26 września 2013 roku wraz z kopią notarialnie poświadczonych podpisów; uwierzytelnione kopie oświadczeń wspólników (...) sp. z o.o., datowanych na dzień 18 czerwca 2013 roku, o rezygnacji z prawa pierwokupu udziałów sprzedawanych przez wspólnika P. F. (3 karty); uwierzytelniona kopia umowy sprzedaży udziałów z 31 stycznia 2014 roku wraz z kopią notarialnie poświadczonych podpisów; oświadczenia wspólników (...) sp. z o.o., datowanych na dzień 31 stycznia 2014 roku, o rezygnacji z prawa pierwokupu udziałów sprzedawanych przez (...) S.A. - znajdują s/ę w aktach rejestrowych.

Dla potwierdzenia ww. okoliczności faktycznych, z ostrożności procesowej, wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do niniejszej apelacji oraz wymienionych powyżej. Potrzeba powołania ww. dowodów z dokumentów wynikła dopiero na obecnym etapie postępowania. Spółka (...) sp. z o.o., działając bez profesjonalnego pełnomocnika, do skargi z dnia 14 marca 2014 roku dołączyła dokumenty obejmujące m.in. umowę sprzedaży udziałów spółki (...) S.A. w spółce (...) sp. z o.o. datowaną na dzień 31 stycznia 2014 roku wraz z oświadczeniami wszystkich ówczesnych wspólników uprawnionych z tytułu prawa pierwokupu, o rezygnacji z prawa pierwokupu udziałów sprzedawanych przez spółkę (...) S.A.; a zatem dołączyła dokumenty potrzebne do wykazania faktu, iż udziały spółki (...) S.A. zostały skutecznie sprzedane przed datą 24 lutego 2014 roku (tj. datą doręczenia spółce (...) sp. z o.o. ww. zawiadomienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim).

Spółka (...) sp. z o.o. nie mogła przypuszczać, że Sąd Rejonowy poweźmie wątpliwości co do skuteczności ww. umowy sprzedaży udziałów z uwagi na brak oświadczenia P. F. o rezygnacji z realizacji prawa pierwokupu ww. udziałów spółki (...) S.A., przy czym było uzasadnione zwłaszcza w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tego rodzaju, że P. F. nie był już (...) sp. z o.o. w roku 2014 oraz że ujawnienie w rejestrze przedsiębiorców KRS danych dotyczących wspólników ma charakter jedynie deklaratoryjny. Spółka (...) sp. z o.o., działając w dobrej wierze, załączyła do skargi dokumenty, które były konieczne dla wykazania, że spółka (...) S.A. przestała być (...) sp. z o.o. już z dniem 3 lutego 2014 roku, a w konsekwencji, że nie zachodziły podstawy do przyjęcia ww. zawiadomienia do akt rejestrowych spółki (...) sp. z o.o.; działanie spółki (...) sp. z o.o. ocenić zatem należy jako słuszne, zaś wniosek niniejszy o przeprowadzenie przez sąd II instancji zawnioskowanego dowodu jako uzasadniony.

Niezależnie przy tym od ww. wniosku dowodowego, uznać kategorycznie należy, że postępowanie (w sprawie wszczętej z urzędu) prowadzone przez Sąd Rejonowy zostało przeprowadzone w sposób nienależyty. Przyjąć bowiem z całą mocą należy, że fakt, iż spółka (...) S.A. przestała być (...) sp. z o.o. już z dniem 3 lutego 2014 roku, a więc przed datą doręczenia do spółki (...) sp. z o.o. zawiadomienia o zajęciu udziałów spółki (...) S.A. w spółce (...) sp. z o.o., uzasadniał odmowę przyjęcia ww. zawiadomienia z dnia 19 lutego 2014 roku do akt rejestrowych spółki (...) sp. z o.o.

W świetle okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych przez spółkę (...) sp. z o.o. w treści skargi z 14 marca 2014 roku, w tym w świetle treści załączonych do niej dokumentów, uzasadniony był wniosek, że ww. umowa sprzedaży, datowana na dzień 31 stycznia 2014 roku, wywołała skutki prawne. Wydanie zaskarżonego rozstrzygnięcia, w świetle ww. okoliczności, prowadzi zatem do wniosku, że przy jego wydawaniu doszło do naruszenia przepisów art. 9 ust. 2 ustawy o KRS w zw. z art. 911³ k.p. c. Sąd I instancji winien był bowiem przyjąć, że sprzedaż udziałów przez spółkę (...) S.A. nastąpiła przed ich zajęciem przez ww. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim, zaś do skutecznego zajęcia udziałów w spółce (...) sp. z o.o., należących do spółki (...) S.A., w konsekwencji nie doszło. Uzasadniony jest też zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia przepisów postępowania wskazanych w zarzutach opisanych w petitum apelacji. Przede wszystkim sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 231 k. p. c. w zw. z art. 13 § 2 k. p. c., to zaś poprzez zaniechanie jego zastosowania na gruncie niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy winien był, w oparciu o fakty wynikające z treści skargi oraz załączonych

do niej dokumentów, wyprowadzić wnioszek, iż wspólnik P. F., w dacie sprzedawania udziałów w spółce (...) sp. z o.o. przez spółkę (...) S.A., nie był już (...) sp. z o. o.; w przeciwnym bowiem razie niewątpliwie złożyłby on oświadczenie w przedmiocie realizacji prawa pierwokupu ww. udziałów, zaś oświadczenie to zostałoby załączone przez spółkę (...) sp. z o.o. do ww. skargi. Co więcej, jako uzasadniony należy ocenić zarzut naruszenia przez sąd I instancji przepisów art. 233 § 2 k. p. c. w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. Sąd Rejonowy dokonał pobieżnej i niezgodnej z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia ustaleń w sprawie sprzecznych z ww. materiałem dowodowym oraz sprzecznych ze stanem faktycznym. Sąd I instancji wadliwie bowiem przyjął, że P. F. pozostaje w dalszym ciągu (...) sp. z o.o., w tym był tym wspólnikiem w dacie zawierania ww. umowy sprzedaży udziałów datowanej na dzień 31 stycznia 2014 roku; tymczasem pan P. F. przestał być (...) sp. z o.o. już we wrześniu 2013 roku. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwalał zaś m.in. na przyjęcie, że oświadczenia o rezygnacji z realizacji prawa pierwokupu, złożone przez P. W. oraz D. K., tj. oświadczenia datowane na dzień 31 stycznia 2014 roku, stanowiły oświadczenia wszystkich (...) sp. z o.o. uprawnionych z tytułu prawa pierwokupu udziałów sprzedawanych przez spółkę (...) S.A.

Apelująca stoi przy tym na stanowisku, że w sytuacji, gdy Sąd Rejonowy powziął wątpliwość co do daty i treści oświadczenia P. F. w przedmiocie realizacji prawa pierwokupu udziałów sprzedawanych przez spółkę (...) S.A., winien był w trybie przepisu art. 515 k.p.c., mającego odpowiednie zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym rejestrowym, zwrócić się do wspólnika P. F. z żądaniem nadesłania do akt niniejszej sprawy pisemnych wyjaśnień w przedmiocie realizacji przez P. F. prawa pierwokupu udziałów spółki (...) S.A.

Sąd Rejonowy, wadliwie i arbitralnie postanowił zaś przyjmując, że brak oświadczenia P. F. o rezygnacji z prawa pierwokupu udziałów sprzedawanych przez spółkę (...) S.A. stanowi dowód tego, że ww. umowa sprzedaży udziałów, datowana na dzień 31 stycznia 2014 roku, nie wywołała skutków prawnych. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwalał zaś na wyprowadzenie takowego wniosku. Brak załączenia ww. oświadczenia przez spółkę (...) sp. z o.o. do skargi z dnia 14 marca 2014 roku nie uprawniał sądu do wyprowadzenia wniosku, że P. F. w dalszym ciągu pozostaje (...) sp. z o.o.; to zaś zwłaszcza w kontekście twierdzeń skarżącej podniesionych w skardze na ww. orzeczenie Referendarza Sądowego z dnia 3 marca 2014 roku, że wszyscy (...) sp. z o.o. uprawnieni z tytułu prawa pierwokupu złożyli oświadczenie o rezygnacji z realizacji tego prawa w odniesieniu do udziałów sprzedawanych przez spółkę (...) S.A. na rzecz wspólnika M. C. (1). Stanowczo zatem stwierdzić należy, że skierowanie przez rzeczony sąd I instancji żądania w ww. zakresie, w świetle treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w tym powoływania się przez sąd w uzasadnieniu na brak informacji co do realizacji przez P. F. prawa pierwokupu udziałów w spółce (...) sp. z o.o. sprzedawanych przez spółkę (...) S.A., było obiektywnie uzasadnione i konieczne, zaś zaniechanie zastosowania przez ww. sąd normy przepisu art. 515 k.p.c. ocenić należy jako istotne naruszenie przepisów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja okazała się bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

W ocenie tutejszego Sądu wniesiony przez skarżącego środek odwoławczy ma charakter polemiczny, a przedstawiona w nim argumentacja stanowi powielenie wcześniejszego stanowiska apelującej jakie prezentowała w toku sprawy, a które było już przedmiotem merytorycznej, wyczerpującej oceny jaka została dokonana przez Sąd Rejonowy i która została zaprezentowana w pisemnych motywach postanowienia. Wbrew twierdzeniom przedstawionym w wywiedzionym środku odwoławczym sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia powołanych w apelacji przepisów.

Sprawa niniejsza jest rozpoznawana w postępowaniu rejestrowym, które jest postępowaniem nieprocesowym (art. 694 1 k.p.c. – 694 8 k.p.c., ustawa z 20 sierpnia 1997r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 1203 ze zm. dalej jako „ustawa o KRS”).

Zgodnie z treścią art. 23 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym sąd rejestrowy bada, czy dołączone do wniosku dokumenty są zgodne pod względem formy i treści z przepisami prawa (ustęp 1) oraz czy dane wskazane we wniosku o wpis do rejestru w zakresie określonym w art. 35 są prawdziwe. W pozostałym zakresie sąd rejestrowy bada, czy

zgłoszone dane są zgodne z rzeczywistym stanem, jeżeli ma w tym względzie uzasadnione wątpliwości (ustęp 2). Wykładnia tego przepisu budzi spory w doktrynie i orzecznictwie.

W orzecznictwie trafnie stwierdzono, że sąd rejestrowy nie pełni tylko roli technicznej, nie może więc wpisywać wszelkich zgłoszonych danych tylko dlatego, że są to dane przewidziane prawem (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 1928 r., C. 2184/27, OSP 1929, poz. 227, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 1990 r., III CRN 93/90, niepubl., uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1991 r., III CZP 13/91, OSNCP 1991, nr 7, poz. 77, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1998 r., I CKN 227/97, OSNC 1998, nr 11, poz. 179, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001 r., III CZP 44/00, OSNC 2001, nr 5, poz. 69, postanowienie Sądu Najwyższego z 17 września 2008 r., III CSK 56/08, opubl.: L.).

Przepis art. 911³ k.p.c. jest jednym z przepisów szczególnych, do których nawiązuje art. 9 ust. 2 ustawy o KRS będących źródłem obowiązku zgłoszenia sądowi rejestrowemu danych, niepodlegających według przepisów ustawy o KRS wpisowi do określonego działu rejestru. Nakłada on na komornika obowiązek zgłoszenia zajęcia udziału wspólnika w spółce handlowej. Przykładem innych przepisów szczególnych są np. art. 210 § 2 i art. 379 § 2 k.s.h., które przewidują obowiązek notariusza zawiadomienia sądu rejestrowego przez przesłanie mu wypisu aktu notarialnego, dokumentującego czynność prawną między wspólnikiem (akcjonariuszem) posiadającym wszystkie udziały (akcje) i będącym zarazem jedynym członkiem zarządu spółki a reprezentowaną przez niego spółką. Sąd Najwyższy w uchwale z 22 marca 2007 r. sygn. akt. III CZP 8/07 wskazał, iż przykładem może być zawiadomienie o zajęciu udziałów wspólnika w spółce handlowej, który wcześniej, bo jeszcze przed dokonaniem przez komornika zajęcia, skutecznie zbył swoje udziały na rzecz innego podmiotu. W takiej sytuacji sąd rejestrowy nie może być pozbawiony możliwości badania, czy dane zawarte w dokumencie zgłoszenia są zgodne z rzeczywistym stanem i to nawet wówczas, gdyby miał w tym względzie uzasadnione wątpliwości. (...) Chociaż więc zasada jawności materialnej wpisów w rejestrze (art. 16 KRS) i zasada domniemania prawdziwości danych wpisanych do rejestru (art. 17 ust. 1 u.K. R..S.) odnosi się wprost do danych wpisanych do rejestru, a nie do danych zawartych w dokumentach złożonych do akt rejestrowych, to jednak ta konstatacja nie usprawiedliwia aprobowania takiego wyniku wykładni, w świetle którego dane zawarte w dokumentach złożonych do akt rejestrowych i do nich włączonych mogłyby pozostawać poza kontrolą sądu rejestrowego i stanowić potencjalne źródło dezinformacji uczestników obrotu. Kontrola materialna sądu rejestrowego sprawowana na podstawie art. 23 ust. 2 zdanie drugie u.K. R..S. powinna mieć oczywiście węższy zakres w przypadku zgłoszenia zawiadomienia o zajęciu udziałów wspólnika, bo nie może ona obejmować kontroli przestrzegania przepisów kodeksu postępowania cywilnego w toku uprzednio prowadzonego postępowania egzekucyjnego, którego rezultatem było zajęcie udziałów. Nie sposób bronić poglądu opartego wyłącznie na wykładni językowej, że sąd rejestrowy jest pozbawiony prawa do badania danych zawartych w dokumencie zgłoszenia skierowanym do niego przez komornika, i ma ograniczyć się wyłącznie do czynności technicznej włączenia dokumentu do akt rejestrowych. Takie zwężenie obowiązku badania przez sąd rejestrowy tylko danych zawartych we wniosku o wpis do rejestru, a więc z pominięciem danych zawartych w zgłoszeniu komornika o zajęciu udziałów wspólnika, prowadziłoby do sytuacji, w której dokumenty włączane do akt rejestrowych mogłyby przedstawiać stan nierzeczywisty i dezinformować osoby korzystające z akt rejestrowych, a w konsekwencji naruszać pewność i bezpieczeństwo obrotu.

Zatem brak uzasadnionych podstaw dla stwierdzenia ażeby zaskarżone orzeczenie naruszało dyspozycję art. 9 ust 2 ustawy o KRS w zw. z art. 911³ kpc. W ocenie apelującej zarzut ten powinien zasługiwać na uwzględnienie z uwagi na to, iż spółka (...) S.A. już z dniem 3.02.2014 roku, tj. przed datą doręczenia zawiadomienia do spółki (...) Sp. z o.o., przestała być (...) Sp. z o.o., co powinno skutkować tym, iż nie zachodziły podstawy do zastosowania tych przepisów i przyjęcia zawiadomienia do akt rejestrowych spółki (...) sp. z o.o. Z taką argumentacją nie można się zgodzić.

Zgodnie z art. 911³ § 2 k.p.c. zajmując udział wspólnika w spółce handlowej albo prawa wspólnika z tytułu udziału w takiej spółce, którymi wspólnikowi wolno rozporządzać, komornik powiadamia o zajęciu spółkę oraz zgłasza ten fakt sądowi rejestrowemu (art. 21 ust. 1 ustawy o KRS). Taka właśnie sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, bowiem Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Aleksandrowie Kujawskim (KM 153/14) dokonał zajęcia praw z tytułu udziałów w spółce (...) sp. z o.o. przysługujących (...) S.A., o czym następnie powiadomił sąd rejestrowy.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniach uchwał z dnia 8.03.2007 r., sygn. akt III CZP 7/07 (OSNC 2008, Nr 1, poz. 8), jak również z dnia 22.03.2007 r., sygn. akt III CZP 8/07 (OSNC 2008, Nr 2, poz. 21) kognicją sądu rejestrowego w sprawie o złożenie do akt rejestrowych objęte jest badanie czy zgłoszenie to jest zgodne pod względem formy i treści z przepisami prawa, a w szczególności czy dane w nim zawarte są zgodne z treścią wpisów w rejestrze, a w sytuacji gdy zachodzą uzasadnione wątpliwości także czy dane te są zgodne ze stanem rzeczywistym (art. 23 ust. 1 i 2 ustawy o KRS per analogiam). Zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy o KRS, jeżeli przepis szczególny nakazuje zgłoszenie określonych danych sądowi rejestrowemu lub wpisanie ich do rejestru, a dane te nie podlegają według przepisów ustawy wpisowi do określonego działu rejestru, dokumenty zawierające te dane składa się do akt rejestrowych.

Zatem zasadnie sąd pierwszej instancji przyjął, iż istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do tego czy udziały, których zajęcie zgłosił komornik w rzeczywistości przysługiwały w chwili zajęcia dłużnikowi tj. (...) S.A. Zawiadomienie komornika o zajęciu udziałów i wszczęciu egzekucji z dnia 19.02.2014 r. zostało doręczone (...) sp. z o.o. w dniu 24.02.2014 r. Zatem jak właściwie zauważył sąd pierwszej instancji zajęcie udziałów nie mogło być dokonane skutecznie przed tą datą. Natomiast w tej sprawie umowę zbycia udziałów zawartą w dniu 31.01.2014 r. pomiędzy M. C. (1) a (...) S.A. nie przedłożono do akt rejestrowych. Ponadto podkreślenia wymaga, że umowa ta miała charakter warunkowy i nie mogła odnieść skutku gdyż nie wszyscy wspólnicy nieskorzystali z prawa pierwokupu.

Ze złożonej do akt rejestrowych ostatniej w dniu 21.11.2011r., listy wspólników (k. 484) wspólnikami (...) Sp. z o.o. na dzień 31.01.2013 r. wynika, iż wspólnikami byli:

(...) S.A. (posiadająca 51 udziałów),

M. C. (1) (posiadająca 31 udziałów),

P. W. (posiadający 10 udziałów),

D. K. (posiadająca 4 udziały),

P. F. (posiadający 4 udziały).

Oświadczenie, iż nie korzystają z prawa pierwokupu złożyli D. K. i P. W.. Brak jest natomiast dowodu złożenia przez P. F. takiego oświadczenia. Zarazem brak jest również dowodu na powiadomienie go listem poleconym o sprzedaży udziałów.

Podkreślić należy, iż (...) Sp. z o.o. nie zgłosiła sprzedaży M. C. (1) 51 udziałów (...) S.A. do sądu rejestrowego i nie wniosła o ujawnienie zmian wspólników w rejestrze, a zatem Sąd Rejonowy nie miał podstaw do odmowy przyjęcia zawiadomienia komornika o dokonanej sprzedaży tych udziałów.

Dla przejrzystości należy przytoczyć najważniejsze zdarzenia, które miały decydujący wpływ na wynik sprawy:

Postanowieniem z dnia 5.01.2012 r. (k.507) Sąd Rejonowy wpisał listę (...) Sp. z o.o. według przedłożonej listy wspólników. Postanowienie powyższe uprawomocniła się dnia 4.02.2012 r. (k.513).

Postanowieniem z 6.02.2014 r. referendarz sądowy przyjął do akt rejestrowych zawiadomienie o zajęciu wierzytelności i prawa w spółce (...) Sp. z o.o. należących do wspólnika (...) S.A. Skargę na orzeczenia referendarza sądowego z 6.02.2014 r. złożył zarząd spółki (k.644) wskazując, iż w dniu 31.01.2014 r. (...) Sp. z o.o. sprzedała swoje 51 udziałów M. C. (1), nie podając tej informacji do sądu rejestrowego wbrew takiemu obowiązkowi. To, iż zarząd spółki zaniechał zgłoszenia do KRS warunkowej umowy sprzedaży udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. M. C. (1) obciąża tylko zarząd. Ponadto niezawiadomienie P. F. o sprzedaży udziałów spowodowało, iż termin skorzystania przez niego z prawa pierwokupu nie zaczął biec, a skutki sprzedaży udziałów nie powstały. Biorąc pod uwagę powyższe w tej sprawie (...)

Sp. z o.o. nie wykazała, by na dzień zawiadomienia przez komornika o dokonaniu zajęcia udziałów przysługujących (...) S.A., spółce tej udziały już nie przysługiwały, ze względu na ich wcześniejsze zbycie na rzecz M. C. (1).

Zatem zarząd apelującej nie uczynił zadość obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 22 ustawy o KRS, który nakłada na organy spółki złożenie wniosku o wpis do Rejestru nie później niż w terminie 7 dni od dnia zdarzenia uzasadniającego dokonanie wpisu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Wspólnicy podlegają bowiem każdorazowo i obowiązkowo ujawnieniu w rejestrze przedsiębiorców KRS. Po każdej zmianie w zakresie składu osobowego wspólników, zarząd spółki ma obowiązek składania zaktualizowanych list wspólników (art. 188 § 3 KSH.. W doktrynie prawa spółek handlowych wskazuje się, że złożenie listy wspólników do sądu rejestrowego powinno nastąpić w terminie 7 dni (art. 22 ustawy o KRS), liczonym od dnia zawiadomienia spółki o przejściu udziału. Celem powyższej regulacji (art. 188 § 3 ksh) jest aktualizowanie danych znajdujących się w rejestrze KRS odnośnie do wszelkich zmian dotyczących osób wspólników i przysługujących im udziałów, jakie miały miejsce od rejestracji spółki z o.o. w rejestrze KRS. Uczestnicy obrotu, w szczególności wierzyciele spółki, mają uzasadniony interes co do znajomości składu osobowego wspólników spółek handlowych. Zasada jawności składu osobowego realizowana jest w polskim systemie prawnym dualistycznie: poprzez księgę udziałów (na płaszczyźnie wewnętrznej spółki, tj. wobec spółki, jej organów i wspólników, dostępną wyłącznie tym osobom) oraz poprzez listę wspólników składaną sądowi rejestrowemu (na płaszczyźnie zewnętrznej, tj. wobec osób trzecich). Art. 188 KSH. ma charakter bezwzględnie obowiązujący.

Skarżąca pomija fakt, że zgodnie z art. 22 KRS wniosek o wpis powinien być złożony w terminie 7 dni od dnia zdarzenia uzasadniającego jego dokonanie. Wpis zmiany listy wspólników jest wpisem deklaratoryjnym, toteż obowiązek zgłoszenia tej zmiany w terminie wynikającym z powołanego wyżej art. 22 ustawy o KRS nie jest wyłączony.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że tylko w razie zachowania obowiązku zgłoszenia w terminie wynikającym z art. 22 KRS skarżąca mogłaby skutecznie powoływać się na zawarcie umowy sprzedaży udziałów z dnia 31.01.2014 r. Z uwagi na to, iż M. C. (1) jako Prezes zarządu miała obowiązek dokonać takiego zgłoszenia, czego nie uczyniła, obciąża ją niedopełnienie tego obowiązku. . Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o KRS domniemywa się, że dane wpisane do Rejestru są prawdziwe. To domniemanie prawne jest usuwalne natomiast podmiot, którego te dane dotyczą nie może zasłaniać się zarzutem ich nieprawdziwości jeżeli zaniedbał wystąpienia z wnioskiem o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu (art. 17 ust. 2 ustawy o KRS).

Mając powyższe na uwadze nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty procesowe tj. art. 231 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe przyjęcie, że sprzedaż udziałów posiadanych przez spółkę (...) S.A. w kapitale zakładowym spółki (...) Sp. z o.o. nie została skutecznie dokonana przez datą 19.02. 2014 r. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., polegające na pobieżnym i niezgodnym dokonaniu oceny materiału dowodowego zebranego, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia przez sąd I instancji ustaleń w sprawie sprzecznych ze stanem faktycznym oraz sprzecznych z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie albowiem biorąc pod uwagę powyższe nie można było przyjąć, iż sprzedaż udziałów posiadanych przez spółkę (...) S.A. nastąpiła skutecznie przed datą 19.02.2014 r.

Na nieuwzględnienie zasługiwał również zarzut dotyczący naruszenia art. 515 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.. W ocenie skarżącej Sąd Rejonowy zaniechał zażądania od P. F. złożenia wyjaśnień na piśmie co do okoliczności związanych z realizacją prawa pierwokupu udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. sprzedawanych przez spółkę (...) S.A.. Przedmiotem dowodu, tak jak w procesie cywilnym, są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227). Sąd może oprzeć swoje ustalenia również na domniemaniach faktycznych i prawnych. Przepisy ogólne postępowania nieprocesowego nie zawierają innych, poza komentowanym, przepisów dotyczących postępowania dowodowego, wobec czego w kwestiach nieuregulowanych w niniejszym przepisie zastosowanie będą miały przepisy działu III należące do postępowania procesowego, przy zastosowaniu art. 13 § 2. Należy stosować odpowiednio przepisy obowiązujące w procesie, zwłaszcza art. 232, podstawiając pod pojęcie stron - pojęcie uczestników postępowania (tak samo W. Siedlecki (w:) J. Policzkiewicz, W. Siedlecki, E. Wengerek, Postępowanie..., s. 73). Sąd w postępowaniu nieprocesowym, które mogło lub było wszczęte z urzędu, może dopuszczać dowody nie

wskazane przez uczestników. Jednakże w tej sprawie nie mamy do czynienia z taką sytuacją. Podstawową zasadą, obowiązującą także w postępowaniu nieprocesowym, jest obowiązek stron dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 3 i 232 k.p.c.). Wprawdzie sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę (art. 232 k.p.c.) ale nie zwalnia to stron, w tej sprawie wnioskodawcy, od konieczności wykazywania inicjatywy, przedstawiania twierdzeń faktycznych i składania wniosków dowodowych na ich poparcie. Możliwość działania sądu z urzędu nie zmienia także rozkładu ciężaru dowodów, z którego wynika, że strona wywodząca z określonych faktów skutki prawne powinna je wykazać. Zatem to na apelującej spoczywało udowodnienie, że P. F. nie korzysta z prawa pierwokupu. Mając na uwadze zaprezentowane rozważania prawne, przy uwzględnieniu poczynionych już ustaleń faktycznych uznać należało, że postawiony przez pozwaną zarzut naruszenia jest bezprzedmiotowy.

Apelująca wniosła również o przeprowadzenie dowodu z dokumentu - postanowienia Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. wydanego w przedmiocie ogłoszenia upadłości spółki (...) S.A z możliwością zawarcie układu. Upadłość spółki (...) S.A nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W świetle poczynionych ustaleń i rozważań Sąd Okręgowy pominął wszelkie wnioski dowodowe zawarte w apelacji jako zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając powyższe na uwadze, apelację na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc, jako bezzasadną należało oddalić.

J. W. R. T. R. N.